

Moja patnja u luci čekanja

Ena Šapčanin

Učenik trećeg razreda gimnazije Goražde

Treća nagrada na konkursu Fonda "Bošnjaci" Sarajevo

I bješe i jeste jedna rijeka u mome zavičaju - snažna i nejaka, široka i uska, plitka i duboka. Vratih se na njene obale misleći što je sad? Što je sad kad me snažno privija na grudi - majka ili rijeka - prašta li mi odlazak? Sjedila sam na krilima mnogih dalekih i neznanih ali nigdje ne osjetih takvu snagu, ljubav i beskrajnu vjeru kao na ovoj meni najdražoj.

Prkosiš vremenu i nama koji te ostavimo, ja to znam. Prepoznajem te po prkosu i inatu. Vratih se da bih živjela i sanjala na tvom toplom krilu.

Patila sam daleko od tebe, rasipala tugu i čežnju po dalekim drumovima i zaklinjala se svakome koraku, svakoj ulici i praznom tuđem nebu da ću se vratiti. I vratih se da bih te gledala usnulu i tihu. Sjećaš se kako sam nekad plakala gledajući tvoje rane i znajući da bole dok krvariš.

Iznikla sam iz tvoje utrobe i rasipala djetinjstvo po obalama, stjenama i vrbama. Uplitala prve nespretne korake u tvoje valove i veseli smijeh u tvoje dubine. Odnosila si moje odrastanje i opet ga vraćala s novim danom i beskrajnom nadom.

Sretno sam živjela, ali ugasilo se to onog trenutka kada sa tvoje obale zauvijek nestade dječak koga sam neizmjerljivo voljela. Sjećaš se kako sam gorko plakala u tvom zagrljaju. Žuborila si i snagom svojom vraćala mi vjeru u život. To mi ne bi dovoljno i pođoh tragom nekih drugih, misleći boljih. Ali, sve godine bile su samo traganje i duboka bol koju nemadoh s kim podijeliti. Sjaj i blistavost dalekih gradova pretoči se u tugu i shvatih da duša ne nađe mira u tuđem suncu bez sjaja, cvijeću bez mirisa, ljudima bez osjećaja, pjesmi bez sevdaha.

Draga rijeko, draga Bosno, nikad nećete saznati koliko sam patila u luci čekanja. I danas zaplačem zbog sjećanja na tvojoj obali i pitam se da li sanjam ili mi ti snagom pripovijedaš?

Bila nekad i jeste jedna rijeka - usnula i budna koja u utrobi svojoj nosi imena prošla, sadašnja i buduća. Rijeka koja je svojim tokom odnijela mnoge nade, uzdahe i suze da bi novom bujicom utkala vjeru u osmijeh i nadanje.

Voljelo se i čekalo na tvojoj obali - majka sinove, žene muževe, djeca očeve. Neki se vratiše, a neki se vječno utkaše u tvoje vene da svjedoče i pričaju.

Teci rijeko za one daleke koji se otisnuše s tvojih obala i pate na krilima neke nepoznate obale. Teci i vjeruj da vratit će se i oni jednoga dana i poznati te po vječnosti i neprolaznosti. Vratit će se kako bi pripovijedali o srcu koje krvari u dalekom kraju i niti svoje upreda u nadu i čekanje.

Odrastoh na skutu tuđine opasana vjerom u povratak vječni. Sad sam tu i skupljenu bol rasipam po tvojim obalama. Oprosti ako ponekad upletem tugu u tvoje dubine. Odnosi moje suze i nauči kako da praštamo i volimo, a da manje boli, i kako da čekamo na tvojoj obali vedra jutra koja tamo nikad ne svanuše.

Sad sam tu nadahnuta ljepotom ove zemlje i lakoćom koraka s poznatih mi livada. Sad znam da vrijedi ostati u kolijevci koju njiše Bosna i majka dok nam svojom pjesmom poznatom i sjetnom vraćaju vjeru u bolji dan. Imamo snage raširiti krila iznad zemlje izrasle iz pepela i rasuti smijeh i vjeru u dolazeća vremena. Imamo dug prema onima koji položiše živote - ne odlazkom, već zajedništvom kako bi gradili i čuvali ono što ostaviše.

Znam da samo ovdje mogu pronaći sebe, samo mi ova zemlja može vratiti dostojanstvo koje mi je oduzeto, a to je najveća vrijednost i potreba. Tamo je sve samo pokušaj, osjećaj trenutka, nespokoj, nije trajanje. Varka je obećana zemlja. Ko si tamo gdje ništa nije tvoje, gdje se pogledi gube u nepoznatim likovima, ulicama, trgovima. Samo si sjena. Ostaneš li, vječno ćeš lebdjeti.

Ova zemlja treba naše korake i postojanje. Mi smo ti koji će je napraviti ljepšom i sigurnijom i predati je u naslijeđe dolazećim generacijama. Pjesma zajedništva, tolerancije i međusobne ljubavi bit će garant ostanka u vječno lijepoj nam Bosni.